

ת"פ 52707/09/14 - רשות המיסים ירושלים-מחלקה פלילית,המאשימה נגד רוזן חשבוונאות ומיסים בע"מ,דוד רוזן,הנאשמים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52707-09-14 רשות המיסים ירושלים-מחלקה פלילית נ' רוזן חשבוונאות ומיסים בע"מ
ואח'
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: רשות המיסים ירושלים-מחלקה פלילית -
המאשימה

נגד
1.רוזן חשבוונאות ומיסים בע"מ
2.דוד רוזן - הנאשמים

הכרעת דין

האם מצבו הנפשי של הנאשם בעת שנמנע מהגשת דו"חות במועד לרשות המסים, הוא בגדר "סיבה מספקת" כאמור בסעיף 216 לפקודת מס הכנסה?

זו השאלה אשר ניצבת לפתחי במרכזה של הכרעת דין זו.

כתב האישום

נאשמת 1 הינה חברה פרטית אשר סיפקה שירותי הנהלת חשבונות והנאשם 2 שימש כמנהלה הפעיל.

כתב אישום מייחס לנאשמים עבירות של אי הגשת דו"חות במועד לפי סעיפים 216(4) בקשר עם סעיף 222(א) ואחריות מנהלים לפי סעיף 224א לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה").

ששת האישומים הראשונים בכתב האישום מתייחסים לאי הגשת דו"חות במועד בכל הנוגע בהכנסותיה של הנאשמת 1 לפקיד השומה, לכל אחת מהשנים 2007-2012, ללא סיבה מספקת. הנאשם 2 מואשם בכך שבהיותו מנהלה הפעיל של הנאשמת 1, ידע ולא נקט בכל האמצעים הסבירים למניעת העבירות.

ששת האישומים האחרונים מתייחסים לנאשם 2 בלבד, ועל פיהם לא הגיש במועד לפקיד השומה את הדו"חות על הכנסותיו הוא לשנים אלה.

תשובת הנאשם

הנאשם מודה בעובדות כתב האישום ומאשר כי לא הגיש את הדו"חות, אך טוען כי בשל מצבו הנפשי המיוחד הייתה לו **סיבה מספקת** לכך.

נוסף לכך, העלתה ההגנה טענת הגנה מן הצדק הנובעת מכך שכבר בו בעת בה נשפט הנאשם בתיק קודם והוטל עליו, בין השאר, מאסר מותנה, אזי ניתן היה להפעילו בשל אי דיווח אשר קדם למתן גזר הדין.

עוד טענה ההגנה כי מדובר בזוטי דברים, שכן כנגד הגשת הדו"חות, הנאשם היה זכאי לתשלום ממס הכנסה, כך שאי הדיווח לא נועד להתחמקות מתשלום.

הראיות

חוות דעת מומחה - פסיכיאטר מטעם הנאשם, פרופ' עמיחי לוי (נ/1).

חוות דעתו של המומחה מיום 30.3.16 מפרטת את המחלות הכרוניות שהנאשם, נכה צה"ל לאחר פציעה ממלחמת יום הכיפורים, סובל מהן; הנאשם סובל מסוכרת המטופלת במשאבת אינסולין, מבעיות בכלי הדם בלב, הוא עבר מספר התקפי לב וסובל מבעיות רפואיות רבות נוספות.

פרופ' לוי מתאר כי החל משנת 2002-2003 נוצר קו שבר בחייו של הנאשם, כתוצאה מהתדרדרותו הבריאותית והמחלות הכרוניות ומות הוריו, והוא סובל מדיכאון תגובתי המטופל בתרופה נוגדת דיכאון, אשר לא הביאה לחזרה למצב נפשי תקין. המומחה קבע בחוות דעתו כי בשל הדיכאון הקשה אשר בו היה הנאשם שרוי במשך תקופות ממושכות וכחלק ממנו, לא היה הוא מסוגל לגייס כוחות כדי לטפל ולו באופן חלקי בחובותיו כלפי רשויות המס, כך שלמעשה לא עמדה בפניו אפשרות מעשית לטפל בהגשה מסודרת של דו"חות המס שלו. על פי המומחה, מדובר במעשה אשר נעשה מתוך דלדול כוחות נפשיים, ולא ב"הזנחה מדעת". לבסוף ציין המומחה, כי רק כאשר התמעטו הלחצים על הנאשם והייתה התייצבות מסוימת במצבו הרפואי, ותוך עזרה נרחבת של משפחתו, ידידיו ועורכי דינו, הצליח לבסוף להגיש את הדו"חות (סעיף 10 לחוות הדעת).

תמלול חקירת הנאשם ברשות המסים מיום 13.5.14 (נ/2);

הנאשם הסביר בחקירתו כי לא הגיש את הדו"חות מפאת מצבו הבריאותי אשר כלל אישפוזים רבים בגין בעיות רפואיות שונות, התקפי לב, בצקת ריאות ובעיות נוספות בכלי הדם ועוד, ואמר כי ישתדל ויעשה את כל המאמצים להגשת הדו"חות בהקדם. הנאשם נשאל כיצד מסביר שעל פי דיווחי מע"מ עסקו נותר פעיל עד שנת 2012, והשיב כי מדובר במחזורים אשר נובעים מחובות לקוחות בגין תקופות העבר.

כתב האישום, פרוטוקול דיוני בית המשפט ופסק הדין בת.פ. 5856/07 (נ/3):

בת.פ. 5856/07 הוגש בשנת 2007 כתב אישום נגד הנאשמים ובו 6 אישומים בעבירות לפי סעיפים 214(4) ו-222(א) לפקודה. בפסק הדין מיום 15.7.09 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירות המיוחסות לו, ולאחר שבית המשפט (כב' השופט ד' מינץ) דחה את בקשת ההגנה להימנע מהרשעתו מהשיקולים המפורטים שם, גזר עליו שלושה חודשי

מאסר על תנאי למשך שנתיים, וקנס בסך 10,000 ₪ (להלן: "ההליך הקודם").

מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם (נ/4).

מסמכים אלה כוללים מכתב שחרור מהמחלקה הקרדיולוגית בבית החולים שערי צדק מיום 22.10.08. במכתב מפורט כי הנאשם סובל ממחלת לב משנת 1992 שביטויה הראשון אוטם שריר הלב. באותו אשפוז במחלקה הקרדיולוגית, בוצע בנאשם הליך צינתור בשל חסימה מלאה של אחד העורקים ובעיות נוספות בליבו וצורפו גם מסמכים נלווים מבדיקות שנערכו באשפוז זה.

כמו כן צורף מכתב המלצה לתוכנית שיקום הלב מהמחלקה הקרדיולוגית בבית החולים שערי צדק, מיום 8.12.08.

חוות דעת הפסיכיאטר המחוזי מיום 29.12.16, מטעם המאשימה (ת/1).

ד"ר אלה וייסברוד ערכה חוות דעת בעניינו של הנאשם מכוח מינוי הפסיכיאטר המחוזי.

בחוות דעתה כתבה, כי כמו המומחה מטעם הנאשם, אף היא לא בדקה את הנאשם בשנים אשר תוארו בכתב האישום ולפיכך שניהם התבססו על דיווחי הנאשם ואישתו. המומחית חיוותה דעתה כי אין ספק שגיוס כוחות נפשיים לטיפולם בתחומי חיים שונים היה קשה לנאשם, אך יחד עם זאת, כאשר לחצו עליו ממס הכנסה הוא פנה לעזרת בנו, עורך דין ומשפחתו, נעזר בהם והגיש את הדו"חות הנדרשים.

לשיטתה, מהמידע שנמסר מקופת החולים ומדיווחי הנאשם ואשתו, אין בתיאורים של מצבו הנפשי של הנאשם עדויות לקיום מצב פסיכוטי. לפיכך, למרות קשיים מסוימים של הנאשם לגייס כוחות נפשיים לטיפול בתחומים שונים בחייו, הוא לא היה בדיכאון קשה כל כך שלא יכול היה לתפקד כלל והעובדה שלא אושפז באשפוז פסיכיאטרי - מוכיחה זאת. הנאשם הבדיל אז בין טוב לרע, בין מותר לאסור, ויכול היה להימנע ממעשיו ועל כן קבעה, לצד המלצה שהנאשם יקבל יעוץ פסיכיאטרי, כי הנאשם אחראי למעשיו מבחינה פסיכיאטרית משפטית (ס' 3-4 לחוות הדעת).

עדות הנאשם

הנאשם העיד כי הוא כלכלן ועסק ביעוץ מס וחשבונאות. את החברה הנאשמת פתח עובר לשנת 1990. הנאשם העיד באריכות על הבעיות הרפואיות הרבות אשר מהן הוא סובל; על מחלות הלב והסוכרתועל פציעתו ממלחמת יום כיפור אשר הותירה אותו פצוע ונכה. הוא תיאר כי בשנת 2004 חלה החמרה במצבו הרפואי, הוא סבל מסיבוכים רפואיים נוספים והתדרדרות מצבו הבריאותי הביאה גם להתדרדרות החברה. הוא לא טיפל בוועדות רפואיות שהיה צריך להופיע בהן, והתקשה לטפל גם בירושות שקיבל, ומס הכנסה הוא רק אחד הדברים שבהם לא עלה בידו לטפל, בהעדר כוחות נפשיים. הוא תיאר כי "הכל נפל לי. לא הייתי מוכן בכלל לסיטואציה הזאת, למצב הזה, בטוח שהיתה טעות שלי. זה מה שקורה בעסק קטן שבו אין לך שותפים וקורה לה משהו, זהו זה. זה לא כמו חבר מס הכנסה שחטף התקף לב וקיבל משכורת וחזר לעבודה שלו".

הנאשם גרס כי התקשה לאסוף את החומר ולהגיש את הדו"חות, ומכיוון שלא היה בידו חומר חשבונאי ערוך ומסודר, לא היה יכול לבקש מאחר כי יגיש את הדו"חות הנדרשים עבורו. כאשר הגיש אותם לבסוף, בסיוע בנו, פקיד השומה האזרחי החזיר לו את כל הכסף, תשלום בסך 120,000 ₪.

לדבריו, משנת 2009-2010 העסק כבר "נגמר", נשארה עובדת אחת לאחר שהעובדים האחרים פוטרו, והמחזורים שנראו בשנים אלה, מקורם בחובות לקוחות משנים עברו (ש' 1 בעמ' 20, ש' 28 בעמ' 21 לפרוט'). הוא סיפר כי סגר לחלוטין את התיק במס ערך מוסף, ולחברה אין יותר הכנסות או לקוחות. עוד מסר הנאשם כי גם כיום כשהמשרד כבר לא פעיל יותר, הוא אינו מסוגל להגיע אליו ולפנות את תכולתו, על אף שהוא משלם דמי שכירות והמקום מאובק ומלא ארגזים (ש' 10-11 בעמ' 22 לפרוט').

דין והכרעה

סיבה מספקת

סעיף 216 לפקודת מס הכנסה קובע:

"אדם אשר בלי סיבה מספקת עבר אחת העבירות המנויות להלן, דינו- מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, או שני העונשים כאחד;

...

(4) לא הגיש במועדו דין וחשבון לפי הסעיפים 132 או 133;".

אי הגשת דו"חות היא אחת העבירות המנויה בסעיף 216 לפקודה אשר לצידה קבוע עונש של עד שנת מאסר או קנס. כבר בראשיתו וכחלק מובנה מסעיף זה, קבע המחוקק את הסייג, על פיו מי שנמנע מקיום אחת הדרישות בעטייה של "סיבה מספקת", לא יחשב כמי שביצע את העבירה.

בתי המשפט דנו ובחנו האם נסיבות וסיבות שונות נחשבות "סיבה מספקת" ומהפסיקה עולה כי על אף שכל מקרה נבחן לגופו, המגמה הינה שלא להרחיב סייג זה.

בע"פ 55076-10-12 **שם טוב נ' מדינת ישראל** (מיום 27.2.13, פורסם בנבו), דן בית המשפט המחוזי בירושלים בערעור שהוגש על ידי מנהל חברה שהורשע בעבירות אלה.

בית המשפט המחוזי דחה את טענת המערער, לפיה הייתה לו סיבה מספקת לביצוע העבירות, שכן לא היה בידו להגיש את דו"חות החברה מפני שמנהלה הפעיל לא שיתף עמו פעולה וסיבך את המערער בחובות, תוך התייחסות להלכה שנקבעה זה מכבר בבית המשפט העליון וקבע:

"המבחן לקיומה של הסיבה המספקת הוא מבחן אובייקטיבי, היינו מבחנו של הנישום הסביר כשהשאלה היא האם הנישום הנדון פעל בנסיבות העניינים כפי שפועל הנישום הסביר בעיניו של בית המשפט (ע"א 789/80 פקיד השומה רחובות נ' שקד, פ"ד ל"ז(2), 103; ע"א 92/99 חדד נ' פקיד השומה נתניה, פ"ד מט(1), 441; ע"א 4889/90 אוסטרובסקי נ' מנהל מס ערך מוסף, [פורסם בנבו], 15.5.95). לכן נקבע כי רק אם יתרחש אירוע בלתי צפוי וחריג ניתן לראות בו כסיבה מספקת לאי הגשת הדו"חות במועד. אך גם אז מוטלת חובה על נישום לעשות ככל אשר לאל ידו לעשות כדי להגיש את הדו"חות ואין די בהסתמכותו על אותו אירוע חריג לאורך זמן כדי להימלט מחובת הדיווח. מבחן זה קיים גם לגבי ההגנה הפרושה על בעל התפקיד לחברה לפי

סעיף 224 לפקודה. . . "

הנימוק לקביעתו של מבחן אובייקטיבי "יבש" מצוי בפסיקת בית המשפט העליון בעניין **חדד** הנ"ל, שם הוסבר שהכנסת יסוד סובייקטיבי, תסכל את מטרת החקיקה שכן **"ינתן צידוק לרשלנים ושכחנים למיניהם, אשר בתום לב אמיתי, לא יקיימו את ההוראות המחייבות אותם, ולא תופעל הסנקציה גם ברוב המקרים שבהם תיטען טענת כזב על תום לב שלא היה..."** (ר' עניין **חדד** בפסקה 10 לפסק הדין).

ביישומה של הלכה זו בנסיבות המקרה שלפניי, מצאתי כי לא היה במצבו הרפואי של הנאשם סיבה מספקת לאי הגשת הדו"חות.

אין חולק כי מצבו הרפואי של הנאשם, כפי שהוא בא לידי ביטוי בחוות הדעת שהוגשו, אינו טוב ואינו שפיר. הנאשם נפצע במלחמת יום הכיפורים וכיום הוא מוכר כנכה צה"ל. נוסף לכך, הוא סובל ממחלת הסוכרת, עבר חמישה התקפי לב וסובל גם מבעיות בלי הדם בלב וברגליים ומחלות נוספות המפורטות בחוות הדעת מטעמו. בשל כל אלה ובשל משבר שחווה בעקבות פטירת הוריו, מתאר המומחה כי **"החל מ-2002-2003"** מתואר קו שבר בחייו של הנאשם. מכאן ואילך, מתאר המומחה מטעמו כי כוחותיו הנפשיים של הנאשם לא הספיקו לו כיד להילחם "בכל החזיתות", ומכאן אי יכולתו לטפל בתחומים רבים בחייו, ביניהם גם ענייניו האישיים-כלכליים.

בחינת המועדים בחוות דעת המומחה מטעם הנאשם ותיאור מצבו הרפואי בעדות הנאשם עצמו (ר' שורות 18-31 בעמ' 15 לפרוט'), מעלה כי מצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם אינו טוב מזה שנים רבות. לא מדובר בהתדרדרות רפואית-נפשית שהחלה עם תחילת ביצוע העבירות בשנת 2007, או בסמוך לכך, אלא לכל הפחות כחמש שנים קודם לכן ועל כן קשה לראות במצבו אירוע חריג אשר בגינו לא היה בידו להגיש את הדו"חות.

בהינתן מצבו הרפואי של הנאשם, במיוחד מאחר שמדובר במצב מתמשך מזה שנים, הייתה מוטלת על הנאשם חובה לפעול להגשת הדו"חות. הנאשם יכול היה לפנות לידיד, קולגה או אדם אחר העוסק בכך ולבקש שיטפלו בדו"חות עבורו. בפני הנאשם עמדה גם האפשרות לפנות לבנו, אשר עבד בחברה הנאשמת עובר לשנים הרלוונטיות ובשנת 2010, כפי שעולה מעדותו (ש' 30-31 בעמ' 24 לפרוט'), ולבקש ממנו כי יטפל בהגשת הדו"חות. לעניין זה יפה גם קביעתה של המומחית הפסיכיאטרית אשר קבעה כי על אף הקשיים שהנאשם סבל מהם, כאשר "לחצו עליו ממס הכנסה", פנה לעזרת בנו, לעורך דין ולמשפחתו על מנת שיעזרו לו להגיש את הדו"חות, וכך היה בידו לעשות, עוד בטרם הוגש כתב האישום.

מצבו הבריאותי של הנאשם נדון זה מכבר בהקשר של ביצוע עבירות זהות, בפסק הדין הקודם אשר ניתן בעניינו. כבר אז דחה כב' השופט מינץ את טענת הנאשם לפיה ביצע את העבירות בשל חוסר שליטה ועקב מצבו הרפואי והתייחס לכך שבדרך כלל כתבי אישום מסוג זה, מוגשים נגד אנשים שומרי חוק אשר נקלעו לקשיים כלכליים מפאת מצבים משפחתיים או בריאותיים קשים, ולכן לא מדובר בנימוק מספיק להימנעות מהרשעה באותן עבירות. פסיקתו של השופט מינץ אשר ניתנה לגופו של עניין, בעניינו האישי של הנאשם, הייתה צריכה לשמש סימן לבאות ותמרור אזהרה עבור הנאשם וסביבתו הקרובה, ולהבהיר כי לא די במצבו הרפואי כדי לפטור אותו מחובת דיווח על הכנסותיו.

הנאשם ביצע את העבירות במשך שש שנות מס ברצף, החל משנת 2007 ועד 2012. החזרה על המעשים במשך 6 שנים היא רחבת היקף ורבה, וייתכן כי ניתן היה לקבל זאת בהבנה ולמצוא הצדק בהימנעות או מעידה חד פעמיים או קצרי מועד, בעטיו של המצב הרפואי, אך קשה לעשות כן בנוגע למעשים שהנאשם חזר עליהם פעמים רבות במשך 6

שתי חוות הדעת שהוגשו, הן זו אשר הוגשה מטעם הנאשם והן זו מטעם המאשימה, לא בדקו את הנאשם בזמן אמת, כאשר ביצע את העבירות. על כן, הן מספקות אבחנות פסיכיאטריות בנוגע למצבו בדיעבד ובהסתמך על דיווחי הנאשם ורעייתו, כך שקיים קושי מובנה בהסתמכות על הקביעה שמצבו הרפואי כפי שהיה לפני שנים, בעת ביצוע העבירות, היה כזה אשר מנע ממנו להגיש את הדו"חות. בנקודה זו, מצאתי לנכון להעדיף את קביעת המומחית מטעם המאשימה, אשר הסיקה כי על אף שהנאשם היה בקשיים נפשיים, העובדה כי לא היה באשפוז פסיכיאטרי מעידה כי לא היה שריו אז במצב פסיכוטי אשר יכול היה להביאו לביצוע העבירות(ר' ס' 4 לחוות הדעת).

לא ניתן להתעלם גם מכך שעיסוקם של הנאשם והחברה שניהל, היה בחשבונאות ומיסים, והם הפיקו את אותם הדו"חות שבאי הגשתם הואשמו, וזאת עבור לקוחות אחרים. הנאשם אישר בעדותו כי כחלק מעבודתו עמד בקשר רציף עם רשויות המס, והוא ואשתו העידו כי באותה עת שנמנע מהגשת דו"חות החברה ודו"חות האישיים, המשיך להגיש את הדו"חות עבור לקוחותיו (ר' עדות אשת הנאשם בעמ' 16 לפרוט' מיום 18.5.17) או להדריכם מה לעשות על מנת להגיש את הדו"חות (ר' שורות 1-16 בעמ' 17 לפרוט'), ומכאן שמדובר באדם המצוי היטב בתחום המסים והחשבונאות ואשר היה מסוגל לעשות כן, גם עבור עצמו.

הנאשם טען כי העובדה שלא העלים הכנסות והדו"חות שהוגשו לבסוף זיכו אותו בתשלום מאת רשות המסים, מעידה על חוסר ההיגיון בהימנעותו מהגשת הדו"חות. סבורני, כי גם בכך אין די כדי לקבוע שמדובר בסיבה מספקת להימנעות מדיווח כדון, זאת במיוחד נוכח הצורך וההכרח של רשות המסים לנהל את מהלכיה בהתאם לדיווחים אלה, גם כאשר לא מדובר בדו"חות הכוללים בחובם חיובים של נישומים. מסיבה זו נדחית גם טענת הסניגור לפיה מאחר שהנאשם לא התחמק למעשה מתשלום מס, מדובר בזוטי דברים.

הנאשם העיד כי מצבה של החברה התדרדר במהלך השנים, הוא פיטר את עובדי החברה ופעילות החברה דעכה, אך יחד עם זאת אישר כי החברה פעלה וייצרה מחזורים שנעו בין 150,000 ₪ ל-250,000 ₪ בשנים 2008, 2009, 2011 ו-2012 (עמ' 24 לפרוט'). הגם שהנאשם טען כי מדובר בתשלומים שלקוחות שילמו עבור חובות עבר, הרי שהמחזור העסקי של החברה הנאשמת, מעיד על פעילות ומהלך רגיל של ניהול החברה, אשר בהתקיימו לא ניתן לקבל כי הייתה סיבה מספקת להימנעות מדיווח כדון.

בשולי הדברים יצוין, כי המחוקק ראה לנכון ליצור רשימת סייגים לפטור מאחריות פלילית והיא מנויה בחוק העונשין (סעיף 34 על סעיפיו ותתי סעיפיו). פקודת מס ההכנסה מוסיפה את ה"סיבה המספקת" כסייג נוסף, אך נדמה כי הוא אינו סייג מהותי, אלא סייג טכני המשווין לדיני המס ועל כן מקומו הוא בפקודת מס ההכנסה ועניינו תחום שם.

רוצה לומר - אין ב"סיבה המספקת" כדי להרחיב סייגים המופיעים בחוק העונשין. משקבע המחוקק סייג של אי שפיות (סעיף 34 לחוק העונשין), קשה ואף מלאכותי יהיה לקבוע כי דבר חיקוק ספציפי יש בו כדי להרחיב את הסייג המופיע בחוק העונשין, אלא רק ליתן הרחבה מוגבלת המופיעה בפקודת מס ההכנסה ועניינה מיסים והליכיהם.

עוד ייאמר, כי לרוב, נאשמים אשר כתב האישום בגינם עוסק בעבירות מיסוי מגיעים לבית המשפט מוכים וחבולים, הן מן הבחינה הכלכלית והן מן הבחינה האישית והנפשית. עסקיהם לרוב, נקלעו לקשיים ואף התמוטטו ויחד עימם התמוטטו ברעש גדול מערכות שונות ומגוונות בחייהם. אולם, על אף קשיים אלו, עליהם להמשיך ולדווח למס הכנסה אודות הכנסותיהם. פטור בשל מצב נפשי קשה או דיכאוני שמקורו במצב בריאותי או כלכלי, יכרות את ענף הדיווח מראשיתו,

ויותר את מס ההכנסה בערפל חשבונאי כבד. המקרה דנן, אינו שונה באורח משמעותי מאחרים, ובמיוחד נוכח עיסוקו של הנאשם וקרבתו לעולם המס, והכל כפי שפורט לעיל. מצבו הנפשי הנוכחי וזה אשר היה בעת ביצוע העבירות יחזור וידון בעת פרשת העונש תוך שישווג מן הסתם כ"קרבה לסייג הפלילי" ובכך מצא המחוקק מוצא ראוי במקרים מעין אלו, אך אין בכך, כאמור, כדי ליצור סייג חדש לאחריות פלילית אשר זה מקרוב בא.

מכל האמור לעיל, אני קובע כי לא היה במקרה זה אירוע חריג אשר מהווה סיבה מספקת לאי דיווח כנדרש על פי דין בידי הנאשם.

הגנה מן הצדק

הסניגור טען, כי כאשר ניתן גזר הדין בהליך הקודם, כבר עמד נגד הנאשם מאסר בר הפעלה בגין אי הגשת הדו"חות נשוא הליך זה, ולו הייתה המאשימה מודיעה לו על כך ודואגת ש"ינקה את השולחן", היה מצליח להתגבר ומסיר את המחבל. משום כך לשיטתו, קמה לנאשם טענת הגנה מן הצדק.

בחנית המועדים הרלוונטיים, מעידה כי מרבית העבירות נשוא דיונונו בוצעו לאחר סיומו של ההליך הקודם.

גזר הדין בת.פ. 5856/07 ניתן ביום 15.7.09, והוא התייחס לעבירות אשר בוצעו בין השנים 2003-2005.

ארבעה מתוך מתוך שנים עשר האישומים בכתב האישום דנן, מתייחסים לשנים 2007-2008 שקדמו לגזר הדין.

העבירה הראשונה בזמן נשוא הליך דנן, מתייחסת לשנת המס 2007, אשר מועד הדיווח עליה חל בשנה שלאחריה. השנייה - לשנת 2008, עליה חל מועד הדיווח בשנה שלאחר מכן (כך הן לגבי דיווחי החברה והן לגבי דיווחי הנאשם).

ייתכן כי ניתן היה לקבל את דברי הסניגור, ומן הראוי היה שהמאשימה תודיע לנאשם עם מתן גזר הדין, כי כבר בעת שניתן עומדות נגדו עבירות אשר עשויות להפעיל את המאסר המותנה.

אלא, שיש להניח כי הדבר היה ידוע היטב לנאשם, שהיה מיוצג אותה העת בידי עורך דין, במיוחד בהתחשב במקצועו ועיסוקו של הנאשם בתחום המיסים והחשבונאות. הנחה זו מתחזקת נוכח העובדה כי בשנת 2009, הגיש הנאשם את הדו"חות לשנים 2003-2005, אך נמנע מהגשת הדו"חות לשנים שלאחר מכן, בהן השנים 2007-2008, כפי שהנאשם מאשר בעדותו (שורות 14-18 בעמ' 24 לפרוט').

מכל מקום, משקל רב יש גם לכך שמרבית העבירות בכתב האישום שלפניי מתייחסות לשנים 2009 ואילך, והדבר מלמד על כך שהנאשם נמנע מלדווח גם לאחר שניתן גזר הדין, וגם אלמלא אותן עבירות שביצע בטרם מתן גזר הדין, היו העבירות שביצע לאחר מכן, מפעילות את המאסר המותנה אשר הוטל על ידי כב' השופט ד. מינץ, כאמור.

משכך, גם אם נמצאו למדים שהיה מן הראוי כי המאשימה תיידע את הנאשם אודות העבירות הקיימות ערב מתן גזר הדין דאז, הרי שלא מדובר במחדל או התנהגות ברמה כזו המקנה לנאשם הגנה מן הצדק אשר משמעותה המשפטית הינה ביטולו של כתב האישום.

בשולי הדברים הכרעת הדין אצוין, כי על אף שטענות ההגנה לעניין מצבו הרפואי של הנאשם, ההגנה מן הצדק והתשלום אשר שולם לנאשם כנגד הגשת הדו"חות כתוצאה מזיכוי, נדחו לעניין הכרעת הדין, מדובר בטענות בעלות

משקל לעניין העונש, ואלה יקבלו מענה, ככל הניתן, בעת גזירת הדין, כאמור.

הנאשם מורשע, אם כן, במיוחס לו בכתב האישום מהטעמים שפורטו לעיל.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.